

Het eiland aan de rand van de nacht

Ook van Lucy Strange:

Het geheim van het Nachtegaalbos

Ons kasteel aan zee

De geest en het meisje

De zusjes uit het Verzonken Moeras

Lucy Strange

Het
eiland
aan de
rand
van de
nacht

Vertaling: Aleid van Eekelen-Benders

GOTTMER

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

Ter nagedachtenis aan mijn lieve vader

Eerste druk, 2024

© 2024 tekst Lucy Strange

© 2024 illustraties Katie Hickley

Oorspronkelijke titel: *The Island at the Edge of Night*

Oorspronkelijke uitgever: Chicken House

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2024 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van
de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Aleid van Eekelen-Benders

Ontwerp omslag en binnenwerk: © 2024 Helen Crawford-White

Vormgeving binnenwerk: Crius Group

Vormgeving omslag: Studio Nico Swanink

ISBN 978 90 257 8035 7

ISBN 978 90 257 8072 2 (e-book)

NUR 283

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Proloog

O veral in huis was het donker en buiten raasde nog steeds de storm, net zoals toen ik een paar uur geleden naar bed ging. Maar nu lag ik niet in bed. Ik stond bovenaan de trap en had geen flauw idee hoe ik daar was gekomen. Was ik aan het slaapwandelen? Ik had mijn nachtpon aan en de vloerplanken waren koud als glas onder mijn blote voeten.

‘Tante Christina? Vader?’ riep ik, maar er kwam geen antwoord.

Opeens een bliksemflits, verblindend wit. Ik greep de leuning vast om te bedaren, om mijn hart te laten bedaren. Er knalde een donderslag boven de stad en de regen roffelde op het dak en tegen de ramen met een echo in mijn hoofd, angstaanjagend en woedend.

Was ik wakker geworden van de storm? Of van iets anders?

Ik liep de trap af en door de keukendeur naar buiten, de

ommuurde tuin in. Ik herinner me dat de wind en de regen zo hard tegen me aan sloegen dat ik naar adem hapte. Afgevallen bladeren kropen nat en slijmerig tussen mijn tenen en mijn nachtpon plakte zwaar en koud tegen me aan.

Ik herinner me dat ik langs vaders verzameling planten liep, allemaal in elkaar gedoken onder het geweld. Ik herinner me dat ik door het gat in het kapotte hek kroop, het kerkhof op. Ik herinner me dat ik de oude taxus zag, een rafelig silhouet tegen de bliksemlucht.

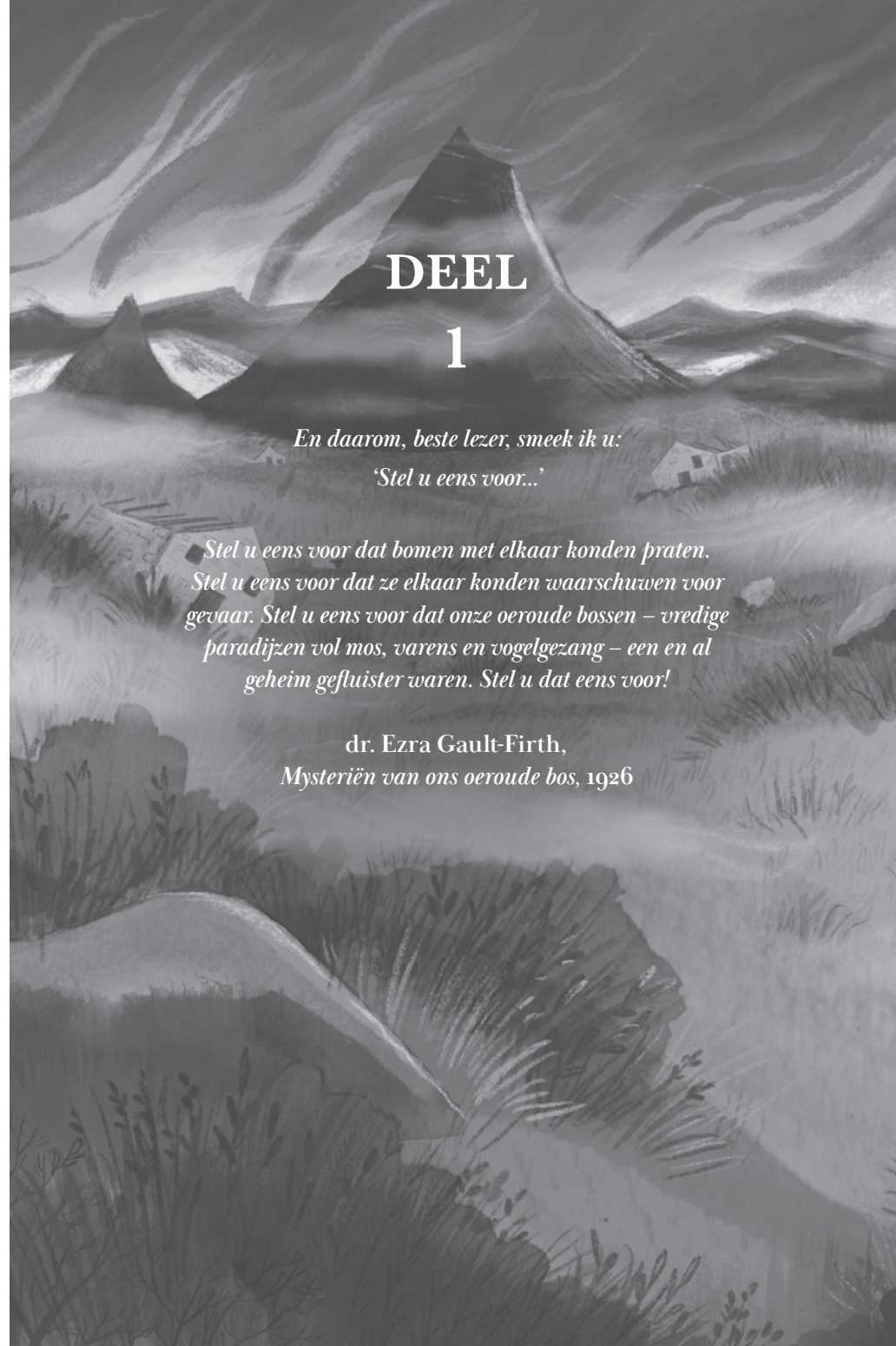
En dan?

En dan valt de herinnering als een spiegel in scherven.

Ik heb alleen nog een handvol splinters – flitsen van die avond die komen en gaan als bliksemschichten: een metalen bijblad, glimmend nat, een hakkend, splijtend geluid dat me vanbinnen verkilt, een schreeuw zo doordringend dat ik hem nog steeds diep in mijn botten voel...

Na die avond was er niets. Niets anders dan weken verstikkend duister met de stadsregen meedogenloos tegen mijn slaapkamerraam. Dagenlange dromen waaruit ik bevend van angst ontwaakte: die donkere geheugenscherven, en de vage echo van een stem die vol ontzetting fluisterde:

Wat heb je gedaan, Faye? O, wat heb je gedaan, slecht kind dat je bent?

DEEL 1

En daarom, beste lezer, smeed ik u:

'Stel u eens voor...'

*Stel u eens voor dat bomen met elkaar konden praten.
Stel u eens voor dat ze elkaar konden waarschuwen voor
gevaar. Stel u eens voor dat onze oeroude bossen – vredige
paradijzen vol mos, varens en vogelgezang – een en al
geheim gefluister waren. Stel u dat eens voor!*

*dr. Ezra Gault-Firth,
Mysteriën van ons oeroude bos, 1926*

I

Tante Christina riep me naar haar kamer om afscheid te nemen.

‘Het is voor je eigen bestwil,’ snifte ze. Haar ogen glommen van de tranen. ‘Op die nieuwe school weten ze wel hoe ze voor je moeten zorgen. Het is op een eiland. Daar is het vast heel mooi. En rustig. Jij moet ergens op een veilige plek zijn, lieve Faye. Dat zal zoveel beter voor je zijn, beter voor ons allemaal. En het is er heel anders dan op die andere scholen. Vertrouw me maar.’

Vader zat in de leunstoel bij de haard. Hij tuurde in de vlammen en zei niets. Was hij van streek? Waarom keek hij me niet aan? Hij zat met opgetrokken schouders en zijn ogen waren dof van de slaap en de verwarring. Als ik hem zo zag, kostte het me moeite me de liefhebbende vader van vroeger te herinneren: die man met zijn slordige haar en zijn twinkkelende ogen, die zijn grote hand om de mijne hield als we samen door het schemerige bos liepen...

‘Vader?’ fluisterde ik.

Hij trok zijn schouders nog verder op. Wrong zijn handen op zijn schoot in elkaar.

‘Heb je je pillen nodig, Arthur?’ vroeg tante Christina zacht.

Hij schudde zijn hoofd.

Het vuur knisperde. Het was te warm in tante Christina’s kamer. De geur van haar dure parfum hing zwaar in de lucht.

Ze bleef nog even naar vader kijken en speelde intussen met de diamanten hanger die om haar hals hing. Toen wendde ze zich met een zuchtje naar mij. ‘Ik ben bang dat het tijd is om te gaan, Faye,’ zei ze. Ineenkrimpend van de pijn hees ze zich wat overeind in het grote bed. Ik legde de kussens achter haar goed. Met een lachje stak ze me een bepoederde wang toe. ‘Geef je liefhebbende tante maar een afscheidskus,’ zei ze. ‘De taxi staat klaar om je naar het station te brengen.’

Buiten was het bijna donker. Stadsmist kringelde in het licht van de straatlantaarn voor het raam – een gele slang van licht.

Ik was klaar voor vertrek. Koffer gepakt. Jas en laarsjes aan. Maar ik zag er als een berg tegen op. Weer werd ik naar een kostschool gestuurd, verder bij vader vandaan dan ooit. Het was zo wreed om weer losgerukt te worden, weer ontworteld te worden. Alsof ik me voor de zoveelste keer uit de klauwen van een nachtmerrie probeerde te bevrijden, zo voelde ik me.

Waarom lag tante Christina in bed? Was ze ziek? Waarom werd ik op deze manier weggestuurd?

Ik schudde mijn hoofd. ‘Wat heb ik gedaan, tante Christina?’ fluisterde ik. ‘Wat is er die avond gebeurd?’

Weer probeerde ik het me te herinneren, me door de lagen duisternis heen te duwen die als gordijnen om de herinnering hingen. ‘Ik weet nog dat het stormde. Dat ik in de regen naar buiten ging, naar het kerkhof...’

‘Hou op, alsjeblieft, lieve schat,’ zei tante Christina snel. ‘Ik wil niet dat je jezelf overstuur maakt over dat alles.’ Er rolde een traan over haar wang, die ze sniffend wegveegde. ‘Maak je maar geen zorgen om mij of om je arme vader.’

We keken allebei naar de ineengedoken gestalte bij de haard.

Ik liep naar hem toe. ‘Dag vader,’ zei ik zacht. Hij kromp in elkaar toen hij mijn hand op zijn schouder voelde. Ik voelde tranen opkomen. Er brandde een snik in mijn keel.

‘Het komt wel goed met hem,’ zei tante Christina. ‘Morgen komt de dokter bij hem langs.’ Ze lachte weer en wond de gouden ketting van haar hanger strak om haar vingers. De diamant fonkelde in het licht van het vuur.

‘Tijd om te gaan, lieve Faye,’ zei ze weer. ‘Probeer onderweg wat te rusten. Te slapen, als dat lukt. En het is echt beter om niet meer te denken aan wat er is gebeurd.’

Schokkerig reed de trein door het donker naar het noorden, met steeds meer kilometers spoor achter ons. De stad was verdwenen en huizen waren er ook al niet meer. Waar waren we?

Heel-ver-wég, sisten de pistons. *Heel-ver-wég*, *heel-ver-wég*. De fluit krijste als we tunnels in en uit vlogen.

Ik zat alleen in de koude, schuddende coupé. Achter het smerige raam was de wereld zwart.

Ik dacht niet dat ik zou slapen, maar ten slotte zakte mijn hoofd toch omlaag. Duistere dromen verspreidden zich als inktvlekken.

Ik greep naar de vage omtrekken van herinneringen die langsdreven, maar ik kreeg ze niet te pakken.

Bij het station stond weer een taxi voor me klaar, die me naar de haven bracht. Daar lag in het grauwe ochtendlicht een kleine veerboot te wachten. In het zuiden stonden grijze bergen als schildwachten die me scheidden van alles wat ik had achtergelaten. Boven me in de lucht zwenkten krijsende meeuwen onder wolken die rood kleurden door de opkomende zon. Er stond een gure wind en het stonk naar zee-wier en dieselrook. Het was allemaal te koud, te echt voor mijn nevelige hoofd.

Ik tuurde naar de zee, een vlakke loodgrijze golven waar geen einde aan leek te komen. Het was de eerste keer dat ik hem zag. De enige plekken die ik kende, waren het bos waar mijn leven was begonnen, tante Christina's huis in de in rook gehulde stad en de schemerige ruimten in een stuk of zes kostscholen. De zee was onpeilbaar. Monsterlijk. Als hij wilde, kon hij dat kleine bootje maar al te gemakkelijk opslokken...

Er stonden nog twee andere mensen te wachten om aan boord te gaan: een meisje en een man in een lang gewaad als van een priester. Het meisje was forser dan ik en ook een

stuk groter. Haar huid was donkerder dan de mijne en haar glanzend zwarte haar zat in een wrong in haar nek. Ze stond in haar eentje met haar kin in de lucht en haar armen over elkaar op de steiger.

Het gewaad van de priester klapperde als vleugels in de wind. Zijn puntige leren schoenen glommen als zwarte edelstenen. Hij had halfdichte ogen en hangende halskwabben en zag zo bleek als een oud geraamte. Toen hij zich naar me omdraaide, keek ik snel een andere kant op – ik wilde niet dat hij me naar hem zag staren – maar hij leek niet in het minst geïnteresseerd in mij of het andere meisje. Met de glimmende neus van zijn schoen tikkend wachtte hij tot de schipper alle spullen in de veerboot had geladen: onze koffers, een zak post en een paar dozen vol levensmiddelen, petroleum en kaarsen.

De motor van de boot pruttelde en boerde zwarte rook uit.

Ik keek weer landinwaarts en huiverde. Hoe ver weg lag de stad? Hoe ver achter die torenhoge bergen? *Honderden kilometers. Honderden...*

'Tot ziens,' fluisterde ik. 'Tot ziens, vader. Tot ziens, tante Christina.'

De ijzige wind rukte de woorden uit mijn mond. En toen gingen we aan boord en deed ik mijn best niet te letten op het scheurende gevoel in mijn hart, het branderige gevoel in mijn keel. Niemand die iets terugzei, niemand die me uitzwaaide.

Ik wankelde toen ik ging zitten, want de boot schommelde onder mijn voeten. De bodem was glibberig, de houten bank

zat vol scheuren en was plakkerig van het zoute water. De hele wereld was opeens schommelig en vreemd.

De schipper keek fronsend naar de vuurrode wolken. 'Ochtendrood, water in de boot,' mompelde hij tegen zichzelf. Toen schopte hij de loopplank weg en maakte het touw los.

Algauw werd de spleet tussen boot en steiger te breed om overheen te stappen.

Te breed om te springen.

Te breed om te zwemmen.

Ten slotte smolt het land weg in de zee... en was teruggaan onmogelijk.

'Goed, waar gaan we in vredesnaam naartoe?' vroeg het lange meisje. Ze moest roepen om boven het kabaal van de motor uit te komen en struikelde een paar stappen in de richting van het roer.

De schipper draaide aan het stuurrad en bleef recht vooruit kijken. 'Het eiland,' gromde hij.

'Welk eiland? Hoe ver is het? Duurt het lang?'

'Ik word alleen betaald om jullie over te zetten,' snauwde de schipper. 'Ik word betaald om deze roestbak een paar keer per week heen en weer te varen, de post en de boodschappen op te halen, in een tochtig oud huisje te wonen en de kudde op het eiland te hoeden. Meer niet. Ik ben hier niet om antwoord te geven op jouw stomme vragen, en ook niet om jou uit de zee te vissen, dus hou je klep en ga zitten.'

Het meisje haalde haar schouders op. Ze wankelde naar de bank en plofte vlak naast me neer.

'Hoi,' zei ze.